

פחד דוד

יול"ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

18:34 | 18:50 | 18:42 | 18:51 **הדלקת נרות**

19:49 | 19:51 | 19:51 | 19:50 **מוצאי שבת**

20:28 | 20:25 | 20:28 | 20:27 **רבינו תם**

משכיל לדוד

חודש ניסן; הזמן המתאים ביותר לגאולה

התורה, הכין אותם הקב"ה כבר מראש חודש ניסן שהוא כולו קודש קדשים. וציוה אותם על המצוה הראשונה של קידוש החודש, ואמר להם (שמות י"ב א) "החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה".

ואמנם, אף שמו של החודש 'ניסן' מוכיח עליו שהוא מלשון 'נס', כי בו יעשה הקב"ה ניסים ונפלאות לבני ישראל. ועל ידי כך שמו של הקב"ה יתפרסם ויתעלה ויתגדל בכל העולמות, והוא ענין התחלת הגאולה לכל הגאולות עד הגאולה האחרונה בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו. אכ"ר.

ואולם, לאחר ככלות הכל עלינו לדעת, שעל אף שיגיע זמן הגאולה העתידה והאחרונה שהקב"ה יגאל אותנו, ושהיא תהיה הגאולה הגדולה והחשובה מכל הגאולות שאין אחריה עוד גלות. מכל מקום גם אז נמשיך להזכיר את הגאולה הראשונה שהיתה בחודש ניסן כשיצאו בני ישראל מארץ מצרים, ושהיא היתה ראש לכל הניסים ולכל הגאולות שנגאלו בני ישראל.

וכבר אמרו חז"ל על כך בגמרא (ברכות יב:); לא שתיקרו יציאת מצרים ממקומה, אלא שתהא שעבוד מלכויות עיקר ויציאת מצרים טפל לו. אבל אנו נמשיך להזכיר את יציאת מצרים, זאת על ידי שנזכור שהמצוה הראשונה שהקב"ה נתן לבני ישראל במצרים, היתה פרשת החודש שניתנה בראש חודש ניסן.

שהרי דבר זה מסמל את הענין שבהמשך יקבלו בני ישראל את התורה המורכבת מכ"ב אותיות, כפי שהוסבר, כי מראש חודש ניסן ועד סוף פסח ישנם כ"ב ימים כנגד כ"ב אותיות של התורה, ואם יציאת מצרים היא בעבור התורה, הרי כידוע התורה לא נעקרת, והיא נשארת לבני ישראל לנצח נצחים.

ועל כולנה, לקראת ראש חודש ניסן אנו קוראים את 'פרשת החודש', כדי לעורר את זכות חודש ניסן, שמתחילתו ועד יום שביעי של פסח הוא כולו קודש קדשים, מכיון שמתחילת המצוה הראשונה שנצטוו ועד לסיום חג הפסח יש כ"ב ימים כנגד כ"ב אותיות התורה.

ואף גם, על ידי שהתורה אוסרת עלינו את אכילתו והנאתו של חמץ שעבר עליו הפסח, אף לאחר הפסח, אנו מעוררים את כל הניסים שנעשו לאבותינו במצרים. ומרגישים כאילו אנחנו בעצמינו יצאנו ממצרים.

ולא זו בלבד, אלא אף לאחר הפסח כשאנו רואים שאין עדיין שום סימני התעוררות של הגאולה העתידה להיות בניסן, כמאמר חז"ל (ראש השנה יא); בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל. ואיננו רואים עדיין שוב את כוחו הגובר של חודש ניסן. אפילו הכי אנו נשארים איתנים באמונתנו מבלי להתייאש. ואף על פי כן אנחנו מקוים שאפילו אם יתמהמה עם כל זאת נמשיך לחכות לו, ואנו תולים את אי בואו משום חסונו. לכן מן הראוי שבאמת יתקיים בנו בניסן עתידין להגאל.

היה ידוע מה שאמרו חז"ל (ראש השנה יא); בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל. והדבר צריך ביאור, מדוע דווקא בחודש ניסן יגאלו, ולא בחודש אחר בשנה.

ונראה בהקדם הדבר. הנה ידוע שיום הולדת הוא יום חשוב בעיני האדם, וככל שהוא גדל הוא משיג השגות גדולות יותר, והוא מרגיש שכוחו גובר. וכשהוא מתחיל להזקין הוא מרגיש קצת פחד, מכיון שהוא רואה שהשנים חולפות מהר. על כל פנים, בהגיע יום ההולדת שלו הוא שמח על כך.

משום כן אנו חוגגים את חג הפסח ב"ד בניסן, שכן זהו יום ההולדת של יציאת מצרים. ועל אף שאנחנו רואים שהגלות מתארכת, ואין איתנו ידוע עד מה ואנחנו מלאים צער גדול על כך, מכל מקום, כל שנה בהגיע יום יציאת מצרים אנחנו חוגגים, מכיון שאנו בטוחים שביום זה יתעורר חסדי השי"ת שהיו כבר ב"ד בניסן לגאלנו, שהרי כאמור יום זה כוחו גובר ביותר. ולכן כתוב (שמות י"ב מ"ב) "הוא הלילה הזה לה' שימורים לכל בני ישראל לדרתם".

ובאמת מצינו שחודש ניסן היה חשוב בעיני האבות, שהרי אפילו עוד קודם שנולד זרעם, הם חגגו כבר את חג הפסח. ואפילו שלכאורה אין הדבר מתקבל כל כך על הדעת, לחגוג דבר שעדיין לא בא לעולם. משל למה הדבר דומה, לאדם החוגג את יום ההולדת של בנו, עוד קודם שהוא נולד לו. מכל מקום האבות הקדושים שידעו והכירו את מעלת הזמן, האהבה קלקלה אצלם את השורה, והם שמחו בתאריך הזה.

ואולם, עדיין יש לנו להתבונן, מה המיוחד באמת בחג הפסח, שאפילו האבות הקדושים שהיו מרכבה להשכינה, שמרו את החג הזה בכל דקדוקיו עוד בטרם הנס של יציאת מצרים.

ונראה בהסבר הענין בטוב טעם ודעת. הנה חג הפסח מסמל במהותו את התורה הקדושה, שהרי החג הזה מתחיל בחמשה עשר בניסן, וביחד עם שבת ימי החג זה עולה כמנין כ"ב, כנגד כ"ב אותיות התורה. ללמדנו, שתכלית הגאולה היתה בעבור שבני ישראל יקבלו את התורה, כמו שאמר הקב"ה למשה (שמות ג' י"ב) "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את הא-להים על החר הזה".

משום כן, החשיבו האבות הקדושים ביותר את חודש ניסן בכלל, ואת חג הפסח בפרט, עוד בטרם לידת זרעם אשר להם נעשו עיקר הניסים. מכיון שהחג הזה מסמל את התורה הקדושה, וממנו התחילה באמת המצוה הראשונה שהיא קידוש החודש, וממנה נמשכים כל שאר המצוות. שהרי עיקר ותכלית כל הבריאה היתה כדי לקיים תורה ומצוות (פסחים סח), ובלעדי התורה הקדושה הקב"ה לא היה גואל את בני ישראל ממצרים.

אשר על כך, כדי שבני ישראל יהיו מוכנים כדבעי לקבלת

הילולא דצדיקיא

- יט - רבי אהרן הגדול מקרלין
- כ - רב האי גאון ראש ישיבת פומבדיתא
- כא - רבי שלום טייאר ראב"ד כומס
- כב - רבי ראובן קרישבסקי
- כג - רבי כמוס עמוס ימין ראב"ד לוב
- כד - רבי חיים יצחק חייקין ראש ישיבת חכמי צרפת
- כה - רבי חיים הלברשטאם בעל ה"דברי חיים" מצאנז

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"היתה עלי יד ה'". (יחזקאל לז)

הקשר לשבת: חול המועד: בנבואת יחזקאל מוזכר ענין תחיית המתים וגאולת ישראל, והוא מענין חג הפסח כפי בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל.

"ויאמר אלי בן אדם התחיינה העצמות האלה".

(יחזקאל לז. א)

נראה להסביר שהטעם להפטרה זו של תחיית המתים בשבת זו, לפי ששלחנו את הגשם ביום הראשון של הפסח, ועל הגשם אמרו רבותינו 'גדול יום הגשמים מתחיית המתים'.

ובכדי שלא נטעה ונחשוב שירדה מעלתו של החג על ידי זה, לכן קוראים את ההפטרה הזו המדברת על תחיית המתים - כיון שגם הטל הוא סמל לתחיית המתים, וטובים השניים מן האחד המעידים בשני עדים נאמנים הגשם והטל. כי חצי חודש ניסן הראשון הוא גשם, וחצי השני הוא טל. והטל עצמו שמבקשים ביום הראשון של פסח, הוא סמל לטל שעתידים המתים לחיות על ידו.

(יראת שמים)

"ויאמר אלי בן אדם התחיינה העצמות האלה

ואומר ה' א-להים אתה ידעת". (יחזקאל לז. א)

כוונת הכתוב היא כי הנה יש דעות בחז"ל מי היו העצמות הללו, ויש האומרים שהם היו בני אדם שכפרו בתחיית המתים. ועל הכופרים בתחיית המתים, נאמר שהם לא יקומו בתחיית המתים.

ומי הוא זה שיודע את האמת של מי העצמות הללו? רק ה' לבדו הוא היודע ועד. ולכן השיב הנביא יחזקאל על השאלה "התחיינה העצמות האלה?" ואמר "ה' א-להים אתה ידעת".

(פתח השער)

"ואמרת אליהם העצמות היבשות שמעו דבר

ה'". (יחזקאל לז. ד)

יש לפרש בדרך רמז על פי דברי רבותינו שירשעים בחייהם קרויין מתים.

והעצמות האלה הם רומזים לרשעים הנחשבים למתים, והשי"ת מבקש מהרשעים שרק יסכימו וירצו לשמוע את דבר התורה ואז תהיה להם סייעתא דשמיא, והוא יתברך יערה עליהם רוח טהרה ממרומים ויזכו לחזור בתשובה, כיון שהכל תלוי ברצונם הטוב.

וכך יתפרש דברי הנביא: "ואמרת אליהם העצמות היבשות שמעו דבר ה' - אם רק תסכימו לשמוע את דברי ה', אזי "הנה אני מביא בכם רוח וחייתם" - אני אערה עליכם רוח טהרה ואז תזכו לחיות מבחינה רוחנית.

(תורת הפרשה)

במסילה נעלה

כוחה של אמונה תמימה

שולמו חובות הישיבה ועוד נותר סכום כסף גדול להחזקת הישיבה במשך זמן רב. כך סיפרתי לראש הישיבה השני שישב אצלי, וסיכמתי:

"צא ולמד כוחה של אמונה תמימה, בכוח האמונה בבורא העולם תבוא ישועה לשיבתך, ועוד תזכה לראות אותה משגשת, ומוציאה ממנה תלמידי חכמים גדולים".

דברי עם השי"ת

אישה כאובה שבנה חלה במחלה הנוראה ר"ל, נכנסה בסערה למשרדי ומתוך צרתה האיומה קראה בקול רם: "רבי, איני יוצאת מכאן עד שתבטיח לי מפורשות שהבן שלי יבריא!"

ביקשתי ממנה שתספר לי מעט על מחלתו של בנה ותפרט על מצבו הרפואי, והאישה אכן פרטה באוזני על מצבו של בנה, ובתוך כך הוסיפה ואמרה שלא סיפרה על דבר המחלה להוריה.

התפלאתי מאד ושאלתי אותה:

"מדוע לא סיפרת להוריך על מחלת בנך? הרי באפשרותם לתמוך בך ולהשתתף בצערך".

אך האישה ענתה באמונה תמימה וישרה: "אני בוטחת בבורא עולם שישמע לתפילתי, יעשה נס ובני יבריא. ואם כן למה לי לצער את הורי ולגרומם להם הרגשה רעה לשווא?"

התרגשתי מאד למשמע דבריה ואמרת לה:

"לכי לביתך, ועם אמונתך האיתנה הנטועה בלבך התפללי לה' והגיד לי באופן ישיר את כל מה שאמרת לי כעת. בטוח אני שהקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו ישמע לקולך, וישלח לבנך מזור ורפואה במהרה".

כאשר אדם חי עם אמונה אמיתית ובטחון מלא בבורא העולם, הקב"ה עוזרו ומסייעו, נאמר: "הבוטח בה' חסד יסובבנו" (תהילים לב, ז).

ראש ישיבה גדול ומפורסם סיפר לי על מצבה הכלכלי הקשה של ישיבתו, הנתונה בחובות כבדים ועומדת בפני סגירה. והוסיף בקול נמוך שבמידה וחלילה תיסגר הישיבה - מאות תלמידים ייאלצו לחפש לעצמם ישיבה אחרת ללמוד בה.

כששמעתי את דבריו אמרתי לו בביטחון רב: "חזק ואמץ באמונתך בה' שלא יטוש את תלמידי הישיבה - ובכוח אמונה זו תראה בהמשך קיום הישיבה, למרות מצבה הכלכלי הקשה".

אחר כך הוספתי וסיפרתי לו:

"ראש ישיבה נוסף היה אצלי לפני זמן מה. גם הוא כמור, סיפר על חובות הישיבה העצומים ואני יעצתי לו לתומי שילך להתפלל על קברי הצדיקים ולעורר על ידם רחמי שמים.

ראש הישיבה נהג כפי שיעצתי לו והלך להשתטח על קברות הצדיקים, מתוך אמונה שלימה שבידי הקב"ה לפתור בקלות את מצוקת הישיבה, וככוח זכות הצדיקים לעורר את רחמי הקב"ה לדבר.

לאחר מכן טס ראש הישיבה לחו"ל במטרה לנסות לאסוף מנדיבי עם סכום כסף להחזקת הישיבה. כשישב במטוס, התפתחה שיחה בינו לבין האדם שישב לצידו, וראש הישיבה סיפר לשכנו לטיסה על מטרות נסיעתו לצורך איסוף כספים עבור הישיבה שברשותו, שכן המצב הכלכלי בה קשה מאד והיא נזקקת באופן נואש לתרומה נכבדה.

האיש שישב לצדו היה אדם עשיר, וכששמע על מצוקת הישיבה אמר לרב שהוא ישמח לפרוע מכיסו את כל חובות הישיבה ואף ימשיך להחזיק את לומדיה, אך בתמורה לכך הוא מבקש ששם הישיבה יוחלף ויהיה על שם אביו ז"ל.

כמובן שראש הישיבה הסכים לדבר, ומיד ברדתם מן המטוס פנו השניים למשרדו של הנדיב, שם הוא נתן בידי ראש הישיבה המחאה מכובדת באמצעותה

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

מוציא שקר רע

המספר לשון הרע ומערב בדבריו דברי שקר, עובר גם על מצות 'מדבר שקר תרחק', והרי הוא 'מוציא שם רע', שעונשו חמור יותר ממדבר לשון הרע.

מן האוצר

מאוצרו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שביעי של פסח, הכנה לקבלת התורה

סופי התיבות של שביעי של פסח עולה כמנין מ"ח, כנגד מ"ח מידות שהתורה נקנית בהם. ואמנם, מפסח ועד שבעות סופרים מ"ט ימים, כנגד מ"ח מידות, והיום האחרון מתקן את הכל, ואפשר לצאת ממ"ט שערי טומאה ולהגיע לשערי קדושה ולקבלת התורה, כמו שאומר גאון המוסר רבינו ישראל סלנטר זצוק"ל.

והנה אם תחבר את מ"ח מידות, עם סופי התיבות של שביעי של פסח, שגם הם עולים כמנין מ"ח, הרי שיעלה בידך תשעים ושש, כמנין צו', והוא בגימטריא 'המלאך'. בבחינת מה שכתוב (שמות יג, כא) 'וה' הולך לפניו יומם'. על ידי שליח, הוא עמוד הענן.

דהיינו, כיון שקבלו עליהם מ"ח מידות טובות לתקן אותם כהכנה לקבלת התורה, זכו שה' ילך לפניו, כדי שיוכלו להגיע לקבלת התורה לאחר מ"ח ימים, בחג השבועות.

וחשבתי להוסיף בזה, שהרי עיקר יציאת מצרים היתה כדי שבני ישראל יקבלו עליהם את התורה בהר סיני, כמו שהשי"ת אמר למשה רבינו ע"ה (שמות ג, יב) "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את הא-להים על ההר הזה". ואם כן, קל וחומר הדבר בשביעי של פסח.

שהרי שביעי של פסח הוא המסיים של כל חג הפסח, ובו אירע הנס של קריעת ים סוף. וכידוע, שעמלק בא להלחם עם ישראל משום שרפו ידיהם מדברי תורה. ולכן כאשר נכנסו לים, היינו לתוך התורה, הוכיחו כי הם רוצים להתגבר על עמלק, ובזה הראו כי הם רוצים לקבל התורה, וזאת היא ההכנה לקבלת התורה.

אבל בעונות הרבים, רואים אנו מידי שנה בשנה כי חודש ניסן חולף ועובר לו ועדיין לא נושענו ולא נגאלנו. סימן הדבר כי עדיין מצויה בידינו עוד מקליפת מצרים, מאותה קליפה של ערות הארץ הגורמת לנו לבטל מן התורה.

לכן מוטל עלינו לתקן את זה עד לקבלת התורה, ולהיות בן חורין על ידי התורה הקדושה, כי הרי אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה (אבות ו, ב), ואותה חירות תביא אותנו אל התורה. ויש לנו להיכנס לתוך הים, לתוך מי התורה, ואז באמת נזכה לקבל את התורה מתוך אהבה, ועד שנגיע לתיקון הגמור ולגאולה השלימה, אכ"ר.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

פניני גאולה במשנת רבינו חיים בן עטר זיע"א

בדרך רמז יתבאר על דרך מאמר הובא בספר זוהר חדש (ח) כי ד' גלויות של ישראל כל אחד מהם נגאלו ממנו בזכות אחד, גלות הראשון נגאלו בזכות אברהם אבינו ע"ה, ב' נגאלו בזכות יצחק, ג' בזכות יעקב, והד' תלי בזכות משה. ולזה נתארך הגלות כי כל עוד שאין עוסקים בתורה ובמצות אין משה חפץ לגאול עם בטלנים מן התורה. (שמות כז, כ)

***

כבס ביין לבושו וגו' - יתבאר על דרך אומרם ז"ל (בזוהר חדש פ' בראשית) כי גלות ד' שבו יגלה הגואל העצום צריך שתהיה ביד ישראל מצות עסק התורה, וזולת זה יתעכב מבוא, ולזה רמז באומרו כבס ביין לבושו וגו', פירוש כי כוחו של המלך המצופה שילה שמו הוא בחינת עסק התורה שיתעסקו ישראל ביניה של תורה. ואומרו ובדם ענבים וגו' - נתכוון לומר כי אם יגיע זמן הגאולה ולא ימצא יין, פירוש שאין בנו תורה, תהיה הגאולה באמצעות עול ותוקף הגלות אשר יציון האומות לישראל, כאומרם ז"ל (סנהדרין צד): כי כשיגיע קץ הנחתם ולא יהיה בישראל זכות לגאולם יעמיד להם מלך קשה כהמן וכו'. והוא אומרם ובדם ענבים, כי באמצעות היסורין יזככו הנפשות ויתבררו ניצוצי הקדושה כדרך שיתבררו באמצעות בחינת התורה, אלא שזו מלאכתו נאה וזו מלאכתו בלתי נאה. (בראשית מט, יא)

מן המעיין

שמירת התורה

"וככה תאכלו אותו, מתניכם חגורים נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם"

שינונו (ספרי עקב, ד) כיכר ומקל ירדו כרוכים מן השמים. אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל, אם תעשו את התורה, הרי כיכר לאכול. ואם לאו, הרי מקל ללקות בו. עוד אמרו (תנא דברי אליהו רבה יז) אשרי אדם שמעשיו מרובים מחכמתו. למה הדבר דומה, לרגל שמונחת במנעל ומצלת מכל צער ויגון. ועוד אמרו (שמות רבה ת, א) שהתורה היא אזורו שלהקדוש ברוך הוא, שנאמר: "עוז התאזר" (תהלים צג, א) ואין "עוז" אלא תורה, שנאמר "ה' עוז לעמו יתן" (תהלים כט, יא).

ופירשתי בזה מה שאמרו (בזבחים יט ע"א) שמלך פרסחגר אבנטו של הונא בר נתן, וקיים בו "והיו מלכים אומניין" (ישעיה מט, כג). שהתורה משולה לאזור, ובזכותה חגר אזורו.

וזוהו שנאמר: "וככה תאכלו אותו", כנגד הכיכר. "מקלכם בידכם", כנגד המקל. "מתניכם חגורים", כנגד התורה. "נעליכם ברגליכם", כנגד המעשים הטובים.

("תנופה חיים")

לתכלית אחת

"כל ימי חיך - להביא לימות המשיח".

כך היה דורש האדמו"ר מסלונים זצ"ל;

"כל ימי חיך" - היינו שכל המעשים של האדם במשך כלשנות ימי חייו עלי אדמות, כולם כולם יהיו צריכים להיות מופנים ומכוונים למטרה אחת ולתכלית אחת; "להביא לימות המשיח".

("בית אברהם")

צדקה ושלום

אנכי הגבר ראתה עיני בכמה בתים מעשירי עם מלאים כל טוב, ותמיד כל היום וכל הלילה אש המחלוקת לא תכבה מתוך ביתם, והם מתקוטטים אב עם בנו כלה בחמותה בדברי הבלים שאין בהם ממשות, ובפרט בבוא עליהם מועדים וימים טובים, ובמקום שמחת המועד נהפך ליגון, והנם אוכלים לחם העצבים ובעצבון תאכלנה.

ודקדקתי אחריהם, וראיתי שהסיבה היא שאינם פותחים את ידיהם לחלק לעניים בחגים ובמועדים כפי עושרם, על כן באה להם הצרה הזאת.

וכמה פעמים שלחתי אחריהם להוכיחם תוכחות חיים, והראיתי להם דברי רש"י בחומש על הפסוק: "ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה" (דברים טז, יד) לוי גר יתום ואלמנה, ארבעה שלי, נגד ארבעה שלך: בנך ובתך ועבדך ואמתך. אם אתה משמח את שלי, אני משמח את שלך.

ונראה לתת טעם בדבר, מדוע אם אינכם נותנים צדקה תהיה מריבה בתוך ביתם ותושבת שמחתם. לפי שאמרו רבותינו (ויקרא רבה לד) שהעני הזה מתרעם על הקדוש ברוך הוא, במה גרוע אני מפלוני, שיש לו כל, ואני חסר כל. והנותן לו צדקה, עושה שלום בינו לקדוש ברוך הוא. על כן, במדה כנגד מדה. פורע לו הקדוש ברוך הוא שיהיה שלום בביתו, ויאכל לשובע נפשו בשמחה ובטוב לבב. וזהו שנאמר: "והיה מעשה הצדקה שלום" (ישעיה לב, יז), אין "והיה" אלא לשון שמחה (מגילה י, ע"ב) על ידי הצדקה שהשכינה שלום. ("מועד לכל חי")

קולמוס הלב

פיוט לחג המצות מכ"ק רבינו חיים פינטו זיע"א
סימן: אני חיים בר שלמה חזק. נועם ה' א-להי אתה.

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

שֶׁלַשׁ הַשְּׁמוֹרוֹת סוֹדִים, שְׁלֹשׁ רֵאשׁוֹנוֹת מְאִירוֹת
מִוֶּחִין דְּאֵבָא יְסוֹדִים, הִמָּה בְּרֵאשׁוֹ עֲטוּרוֹת
זְרוּעַ קוֹ יְמִין נִגְדָם, בְּיָצָה לְצַד הַגְּבוּרוֹת
מְרוּר בְּיַנְיָהֶם מִתְנַךְ, לְקַח אֲלָיו פִּי שְׁנַיִם
וַיְהִי אֵלָה בְּתַנְךְ, וְהוּא בֵּין הַמְשַׁפְּתִים

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

תְּרַסַת תַּחַת זְרוּעַ, סוֹדוֹת נֶצַח בָּה נִתְּנָנוּ
הַהוּד אֶל הַכְּרֶפֶס נָע, וְתַחַת הַבְּיָצָה תָּנוּ
וּבְיַנְיָהֶם הֵן בּוֹקֵעַ, יְסוֹד תְּזַרְתְּ אוֹפְנוּ
קַעֲרָה מְלָכוֹת אֲמַנּוּ, נִשְׁלַמוּ עֲשָׂר אוֹרִים

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

שִׁירוֹ מֵאֵד לֶא-ל הַדוּד, פִּינוּ יְסַפֵּר נוֹרְאוֹתָיו
טוֹב וְסֵלַח גָּבַר חֲסָדוֹ, עֲלִינוּ עַל פִּי מִדוֹתָיו
כָּל גּוֹיִם כָּאֵין נִגְדוּ, וּבְיַשְׂרָאֵל שָׁם תּוֹרוֹתָיו
וּנְכַתִּירִים בְּעֲטוּרוֹתָיו, לְאִישׁ כְּתָרִים שְׁנַיִם

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

חֲדָשׁ כְּקֶדֶם יְמִינוּ, לְמָה נִשְׁכַּחְנוּ
זֶה כְּמָה, זָכְרָנוּ וְשִׁמְחָנוּ
עֲשָׂה בְּגוֹיִם נִקְמָה, קִנְיָ לְכַבּוֹדְךָ
אֲבִינוּ וְשִׁלַּח מִנְחָם נִחְמָה
אֲזַ יִגְדַל שְׁמֶךָ רַב עֲצָמָה הַנוֹטָה כְּדוֹק שְׁמַיִם

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

לְחַד בָּאוּ וְנִאָּסְפוּ, כָּל מִיַּי חֵיּוֹת הַטּוֹרְפִים
טָרֶף גְּדוֹל בָּהֶם טָרְפוּ, מֵאֵד וְהָנֵם זוֹעִפִים
דָּבָר וְשִׁחִין בָּם נִגְפוּ, בְּרָד כְּבֵד בּוֹ לְשִׁפִים
הִכָּה בּוֹ רַעִים מְקַצִּיפִים, אֶל מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

יֹסֵף אֲדִיר לְהַכּוֹתָם, מִכָּה רַבָּה וַעֲצוּמָה
אֲרָבָה עָלָה לְאֲדָמְתָם, וְנִכְסָה אֶת אוֹר הַחַמָּה
אֲכַל פְּרִי תְנוּבָתָם, וְכָל עֲשׂוֹבֵי הָאֲדָמָה
נִהְלַל לְשׁוֹכֵן רוּמָה, הַשֵּׁם נִפְשָׁנוּ בְּחַיִּים

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

מֶלֶךְ שֶׁלַח חֲשֵׁךְ לָהֶם, וְנִעֲשׂוּ כָלֶם כְּעוֹרִים
וְלֹא רָאוּ אֶת אַחֲיָהֶם שְׁלֹשֶׁת יָמִים אֲמוּרִים
וְלֹא קָמוּ מִתַּחַתֵּיהֶם, שְׁלֹשֶׁת יָמִים אַחֲרִים
נִגְלוּ מִצְּפוּנִים אַחֲרִים, אֶל בְּנֵי א-לֵהִים חַיִּים

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

כָּכֵל זֹאת חֲזַק אֶת לְבוֹ, לְשַׁע עָרִיץ וְלֹא אָבָה
לְשַׁלַּח אֶת עַם קְרוֹבוֹ, אֶל אֲרָץ טוֹבָה וּרְחֵבָה
וַיֵּךְ כָּל בָּכוֹר בְּאוֹיְבוֹיו, הוּא וְלֹא מִלְּאֲךָ שׁוֹר צָבָא
וַיַּצַּל לָאֵם אַהוּבָה, וְלֹא חָלוּ בָּה זָדִים

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

רִצָּה לְזַכּוֹת עֲדָתוֹ, וּבְרַב חֲסָדָיו גְּמָלָם
לְפָרֵשׁ מִחֲמֵץ מִצְּרוֹתָיו, בְּזָמַן זֶה לְדוֹרוֹת עוֹלָם
כִּי עַם הַשֵּׁטֶן חֲבָרְתוֹ, אַחִים, וְלֹא יִתְּפָדוּ כָלֶם
מִצָּה חֲלָקָם וְגוֹרְלָם, הִגָּה טוֹבִים הַשְּׁנַיִם

אֲשׁוּרֵי שִׁיחָה חֲדָשָׁה, לָהּ עוֹשָׂה גְדוֹלוֹת
הִלָּא הוּא, הַפְּלִיא וְעֲשָׂה, מוֹפְתִים וְאוֹתוֹת מְעֻלוֹת
וְעֵדָה בָּרָה וְקִדּוּשָׁה, הוֹצִיא אוֹתָהּ מֵאֲפֻלוֹת
וְאוֹר גְּדוֹל הָאִיר לָנוּ, כְּאוֹר חַמָּה שְׁבַעֲתַיִם

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

יָתוּן לָדָם אֶת מִיַּמֵּיהֶם, וְלִשְׁתוֹת מֵהֶם לֹא יָכְלוּ
וְכֵן עָשׂוּ חֲרֻטְמֵיהֶם, לְשִׁטַּח הַנְּרָאָה כְּלוּ
כִּי אֵין הַשְּׁלִיטָה לָהֶם, בְּמָה שֶׁהוּא מִתַּחַת לוֹ
וְלֹא סָר מִמַּעַלְלוֹ, הַאֲכָזֵר מֶלֶךְ מִצְרַיִם

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

חֲדִיד שְׁלִיט בְּנִבְרָאִים, גָּזַר וַצְּרַדַע עֲלֵתָהּ
וּמִמְנָה הָיוּ יוֹצֵאִים מִחֲנוֹת וּזְעָקָה רַבָּתָהּ
וּבְתוֹךְ מַעֲיָהֶם נִחְבָּאִים, לֹא הֶאֱמִינוּ גַם עֵתָהּ
כִּי בְלִהְיֵיהֶם נִעֲשִׂתָה צְרַדַע בְּמִצְרַיִם

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

חֲזַק יֹסֵף לְהַכּוֹתָם, בְּכַנְיִם בְּכָל גְּבוּלָם
הֲחִשּׁוּ בָם וּבְהַמְתָּם, כִּי כֵן גָּזַר מֶלֶךְ עוֹלָם
חֲרֻטְמֵים קַעֲרָה יִקְלָתָם, בּוֹשׁוּ וּנְכַלְמוּ כָלֶם
אָמְרוּ זֹאת אֲצַבַע חֵי נַעֲלָם, שֶׁל א-לֵהִי הַשָּׁמַיִם

בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מידת הכנסת האורחים היתה לחלק בלתי נפרד מגופו של כ"ק רבי חיים זיע"א. אורחים רבים מכל קצוי תבל, הזדמנו להתארח בביתו, והצדיק נוהג בהם בעין טובה ובלב שמח. באחד הימים הגיע לביתו שליח מארץ ישראל, תלמיד חכם מופלג ור' יצחק שפירא שמו. הימים ימי ערב פסח, ומטבע הדברים ר' יצחק, השליח, נשאר לחוג את חג הפסח בביתו של רבי חיים פינטו זיע"א. בליל הסדר היסר ר' יצחק יחד עם כ"ק רבי חיים זיע"א לשולחן הסדר, כשלתע מבחינים בני הבית בדמעות הזולגות מעיניו של ר' יצחק, המלוות ביללות חרישיות.

רבי חיים זיע"א ניסה להרגיע אותו, והלה ממשיך לבכות. "אנא ספר לנו מה קרה, ואנסה לעזור לך" - אמר לו רבי חיים זיע"א - הן צערך הוא צערנו, כי לא נוכל לשבת לשולחן הסדר בשמחה כשיושב אצלנו אדם שבוכה". ר' יצחק שומע, שותק וממשיך לבכות.

רבי חיים זיע"א, מנסה שוב את כוחו כדי להרגיע אותו: "רבי יצחק! כל מחסורך עלי. אם אתה מיצר על שחסר לך משהו, אני אתן לך את כל החסר לך, אבל למה זה תבכה בליל הסדר"? השליח נרגע מעט, ואחר החל לספר את סיפורו: "יצאתי מארץ ישראל בגפי. בכל שנה הייתי יושב עם בני ביתי לשולחן הסדר מתוך שמחה, והנה עתה, בראותי את המצות, היין וההגדה נזכרתי במשפחתי, אינני יודע מה קורה איתם. האם הם בשמחה? האם הם עצובים על שאינני איתם? האם בארץ ישראל הכל כשורה?" רבי חיים זיע"א, הבין לליבו, ואמר לו: "אל דאגה. ישועת השם כהרף עין. בוא עימי לחדר הלימוד שלי, ברצוני להראות שם לך משהו".

נכנסו השניים לחדרו של רבי חיים זיע"א, ושם אמר לו רבי חיים זיע"א; הבט נא. הביט האיש בתוך החושך והאפילה, והנה הוא רואה לנגד עיניו בבירור את דמויותיהם של בני משפחתו, כשהם יושבים בשולחן הסדר מתוך שמחה ועליצות החג. לאחר שהתעשת מהמחזה המופלא - כשראה את בני משפחתו והוא רחוק מהם אלפי מילין - שבה אליו משפחתו, ויחד יצא עם רבי חיים זיע"א כדי להמשיך בעריכת הסדר.

"כשתשוב בעזרת השם לארץ ישראל, ביקש ממנו בעל הבית, שאל את בני משפחתך להרגשתם האישית, ותראה כי כל מה שראית בחדר, המלבושים והתבשילים - הכל, ממש הכל, התרחש ממש במציאות, לא בחלום וללא שום גוזמא".

בקשה נוספת היתה לו לרבי חיים זיע"א: "בבקשה ממך תזכור היטב את כל מה שראית: כולל סדר ישיבתם של בני הבית מסביב לשולחן, כיצד השולחן היה ערוך ומה היה מונח על השולחן. לאחר שתשמע מבני משפחתך, בפירוט רב, על כל מה שעבר עליהם בחג הפסח ובליל הסדר בפרט, שלח לי מכתב ובו תספר לי מה נאמר לך". עם תום ימי החג, נפרד ר' יצחק לשלום מרבי חיים זיע"א, תוך שהוא מודה לו על כל התקופה בו היה אצלו כבן בית ממש. הוא יצא ממרוקו והגיע בשלום לארץ ישראל, לביתו. לאחר המפגש הראשון עם בני המשפחה שאל אותם ר' יצחק, כיצד עברה עליהם התקופה בה הוא לא היה נוכח בבית, וכיצד היתה הרגשתם בליל הסדר? בני המשפחה השיבו לו, כי אמנם בימים הראשונים הם היו מאד מדוכזכים על שעזב אותם והשאיר אותם לבדם. אבל כשהגיע ליל הסדר, הם חשו לפתע התרוממות הרוח, וחגגו את ליל החג בשמחה רבה.

ר' יצחק שמע זאת ולבו עלץ משמחה ומהתרגשות נפלאה. הוא מיהר לשלוח מכתב אל רבי חיים פינטו זיע"א למרוקו, כפי שהבטיח, וסיפר לו כי אכן, כל המראה אותו ראה בחדר לימודו של כ"ק רבי חיים זיע"א - לא חלום היה אלא מציאות של ממש. ["שנות חיים"].